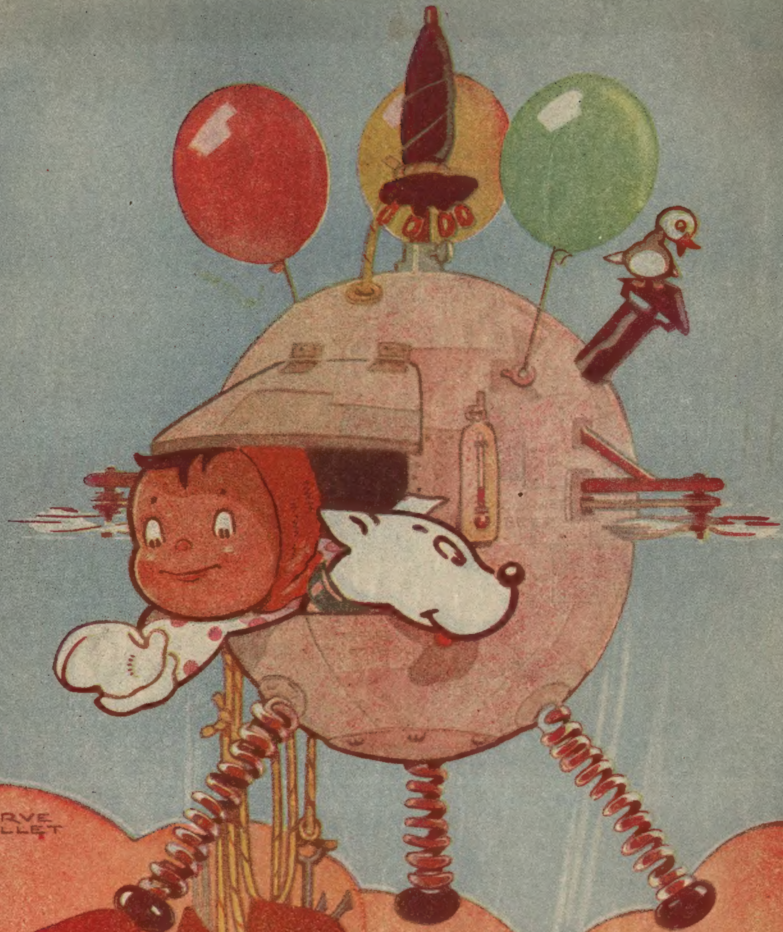

BAB EN BABOU

IN DE STRATOSFEER

BAB EN BABOU

IN DE STRATOSFEER

TEKST EN AFBEELDINGEN
VAN HERVÉ MALLET

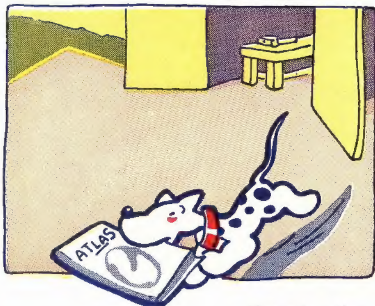
CHAGOR UITGAVE

«·We vervelen ons hier, Babou... »

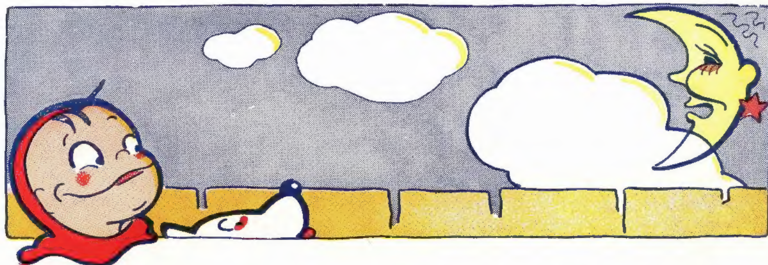
...« Wat zou je er van zeggen, als we voor afwisseling eens 'n reisje gingen maken?

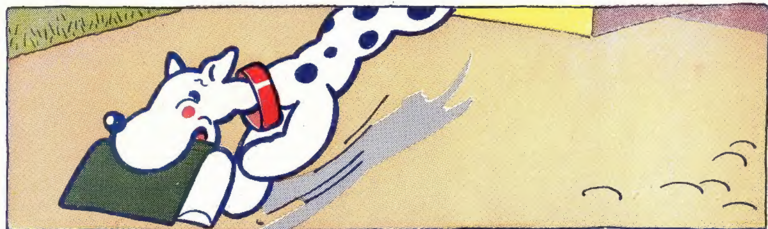
« Ga mijn atlas eens uit de schuur halen! »

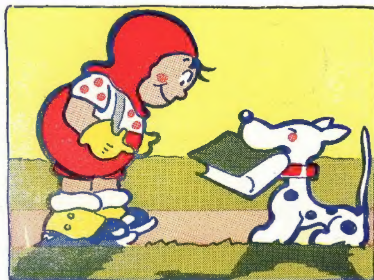
Bab slaat de bladen stuk voor stuk om. Babou gaapt drie keer.

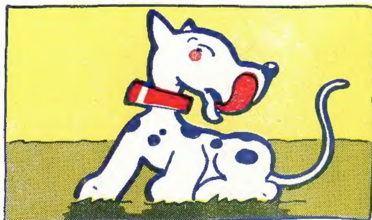
Bab kijkt op om hem na te doen, maar... daartoe komt hij niet. Een breede glimlacht verbindt zijn linker- met zijn rechteroor en zijn oog valt op een gouden halve maan, die langzaam van achter een doorzichtige wolk te voorschijn komt.

Babou, die een verstandig hondje is, heeft het begrepen; Bab wil daar naartoe! Hij rent weer naar de schuur en komt terug met een... huishoudboek!

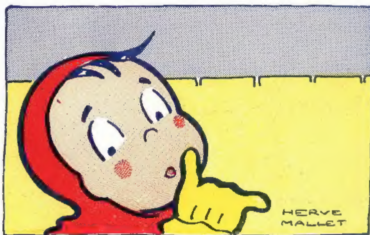
« Bladzijde 37 », bromt hij Bab toe, na den inhoud geraadpleegd te hebben.

« Vlieg-in-den-wind », benoodigdheden: paddestoelen, hanetongen, kaneel... Babou likkebaardt al bij voorbaat.

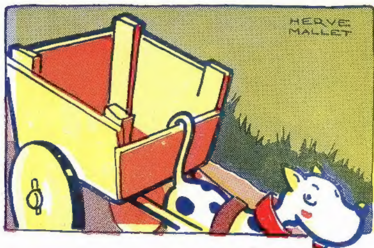

« Daarmee zullen we niet ver komen », verklaart Bab en trekt beide wenkbrauwen op...

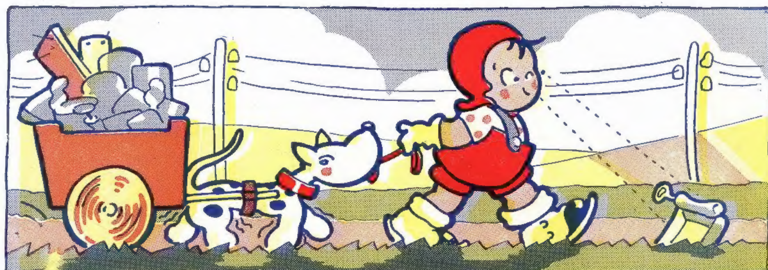
« Ik ga een stratosfeerballon bouwen! » roept Bab nu uit op een toon, die geen tegenspraak duldt.

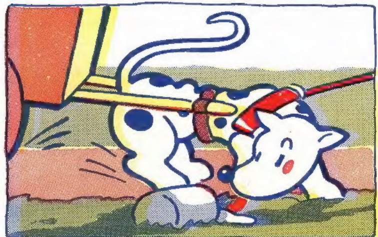
Op een groot vel papier teekent Bab de plannen voor zijn machine.

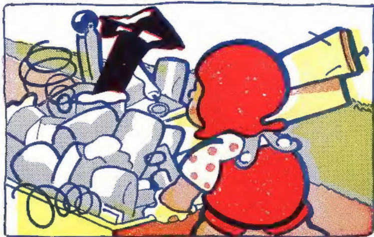
Babou heeft geen tijd om te trachten alles te begrijpen, want Bab spant hem voor

zijn wagentje, een uitvinding, waar hij het niet op voorzien heeft!

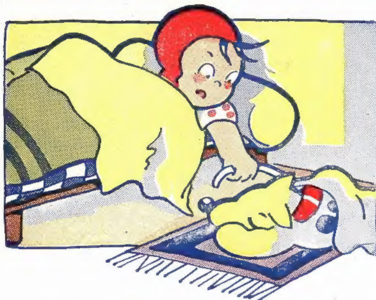
« Nu heb ik hout noodig, ijzerdraad en leege conservenblikjes. » Gelukkig zijn er blikjes genoeg, want den vorigen Zondag hebben veel menschen in de buurt gekam-

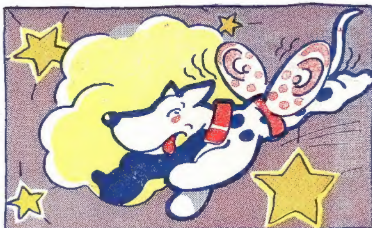

peerd. « Hè, ze zijn allemaal leeg, er zit geen stukje leverpastei, geen sardinestaartje meer in! » merkt Babou treurig op.

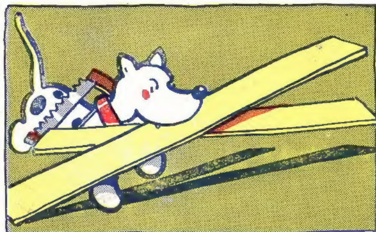
Bab echter juicht, want met een volle lading keert hij naar de schuur terug.

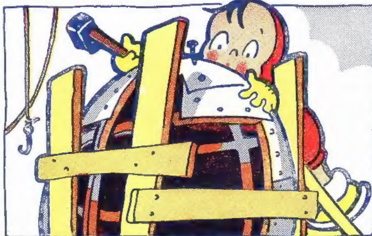

Den volgenden morgen is Bab al vroeg wakker, maar Babou verkeert nog in hooger sferen... hij holt door de sterrenwereld!

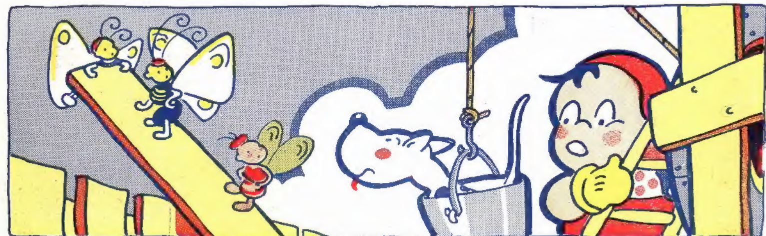
« Opstaan, Babou! » Maar Bab kan Babou slechts uit het land der droomen halen door hem aan zijn staart te trekken!

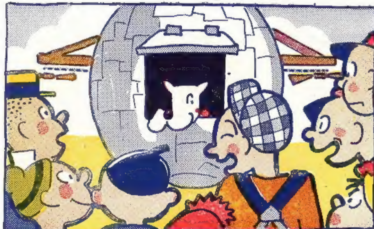
« Vooruit Babou, vlug aan 't werk! Haal planken en de zaag en vergeet de spijkers niet. »

Babou helpt wat hij kan; zijn nachtelijke tocht heeft hem ook dapper gemaakt!

Twee nieuwsgierige vlinders en een bij strijken een oogenblik neer om te zien wat daar aan de hand is...

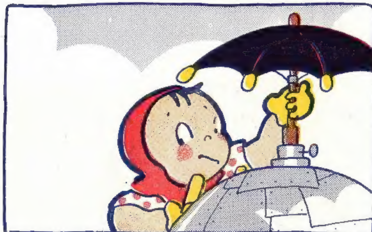
« Die komen heel wat gemakkelijker in de lucht dan ik! » denkt Babou, wanneer zij zich weer in de lucht verheffen.

In nog geen volle negen dagen heeft Bab, geholpen door Babou, zijn machine in elkaar getooverd en al hun vrienden komen de prachtige uitvinding bewonderen.

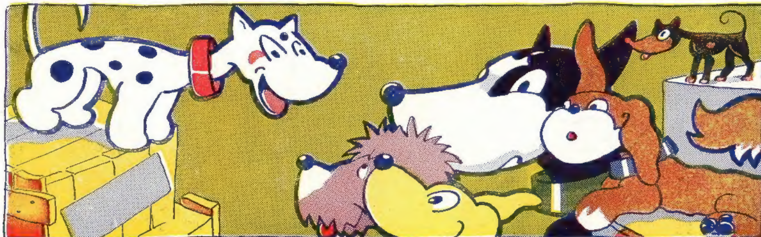
« De schroeven worden in beweging gebracht door een bijna geruischloos werkenden motor, die om het kwartier opgewonden wordt, of door een driedubbel stel trappers,

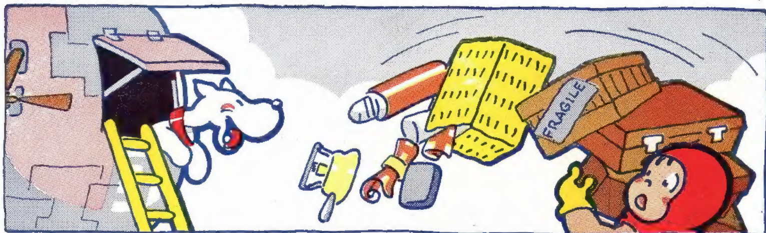
vier voor Babou en twee voor mij », legt Bab uit. « Oom Jan's paraplu doet dienst als rem en deze drie springveren als schokbrekers. »

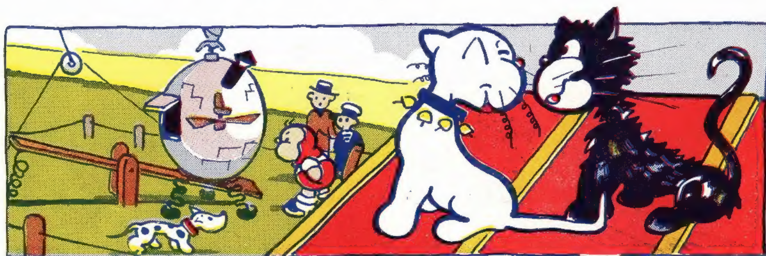
« Voor 's nachts is er een cirkelvormig bed en Babou slaapt in het midden. »

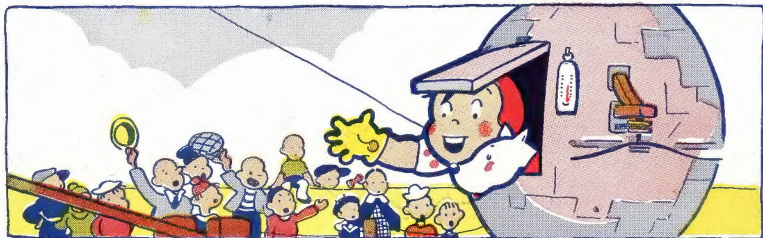
« We hebben een heele voorraad levensmiddelen », vervolgt Babou en richt zich tot zijn bewonderaars, « maar om te jagen nemen wij een luchtbuks mee... en een katapult met steenen voor wanneer we in ijle luchtlagen zijn. »

Het uur van vertrek nadert. Van het venster van den ballon uit laat Babou een waakzaam oog gaan over het inladen der instrumenten, de bagage en vooral... de levensmiddelen voor onderweg.

« Babou ziet er niet al te gerust uit! » fluistert Minet, de witte kat van tante Anna, tot Moor, den kater van den kruidenier. Bab werpt een laatsten onderzoekenden blik op de afschiet-inrichting.

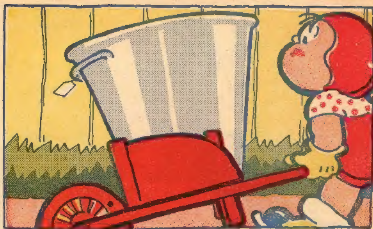
« Alles is in orde. Instappen! » roept Bab. « Daar gaan we! » blaft Babou en onder de toejuichingen der menigte geeft Bab, trots op zijn werk, het sein tot vertrek...

... « Krik... krak! Een hevig geknars, een doffe klap en de ballon heeft de aarde verlaten... Hij stijgt tot een hoogte van ongeveer drie meter benevens enkele centimeters, aarzelt even, draait om zijn eigen as en keert met spoed onderstboven terug naar

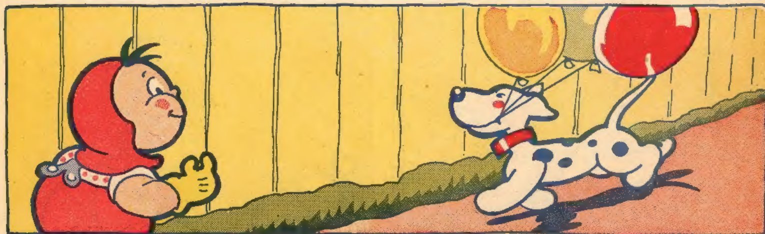

het punt van vertrek. Oom Jan's paraplu boort zich in den grond en breekt aldus gelukkig den schok. Bab is uit de gondel getuimeld en Babou komt van aangezicht tot aangezicht te zitten met Minet! « 't Is een valsche start! » verklaart Bab.

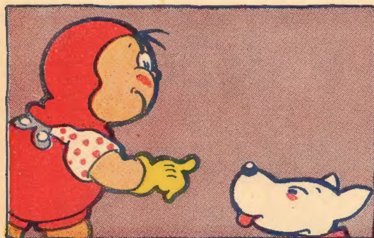

Bab heeft de afschietinrichting met springveren veranderd. Juffrouw Suiker, de vrouw van den kruidenier, heeft hem een massa oude vuurpijlen en ander vuurwerk gegeven die hij in den nieuwen emmer van tante Anna naar huis brengt,...

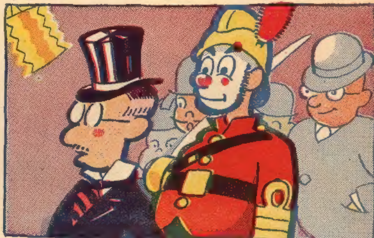

...terwijl Babou in een schoenenwinkel drie premieballonnen machtig geworden is, die hij met eenige moeite in zijn bek meetrekt.

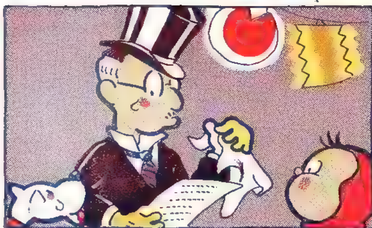
« Bravo, Babou, die ballonnen kunnen dienen om ons evenwicht te bewaren! »

« En nu, Babou, bericht het heele dorp dat we morgenavond vertrekken en dat dezen keer onze vrienden niet teleurgesteld zullen worden! »

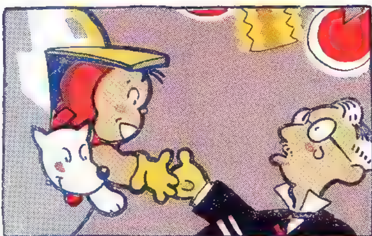
Alle inwoners, mijheer de burgemeester aan het hoofd, zijn gekomen om Bab en Babou te zien vertrekken.

Met ontroerde stem en een traan in het oog richt de burgervader enkele woorden tot de beide onverschrokken luchtreizigers.

Terwijl het gemeentelijke muziekgezelschap een gelegenheidswijsje speelt, nemen Bab en Babou in den ballon plaats.

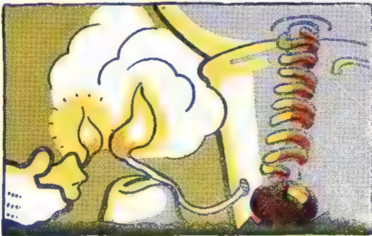

« Tot mijn spijt », zegt heer burgemeester, « verhinderen mijn werkzaamheden me u te vergezellen, maar in gedachten zal ik u op uw lange en gevaarlijke reis volgen. »

« Nog maar 39 seconden », kondigt de zware stem van den opperbrandweerman

aan, die op zijn chronometer kijkt. De burgemeester pinkt een laatsten traan weg... de opperbrandweerman treedt met een kaars in de hand nader.

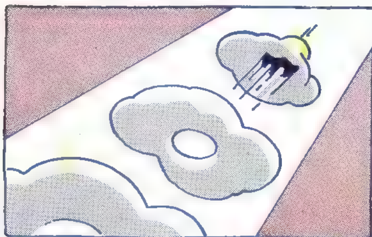
« Opgepast! » roept Bab. « Steek de lont aan! »

Ssssim boem!... Ba da boem!... Boem!... Boem! Vuurpijlen, donderbussen, zonnen spatten in alle richtingen uit elkaar en een regen van kleurige, flonkerende sterren stort zich uit over de menigte toeschouwers.

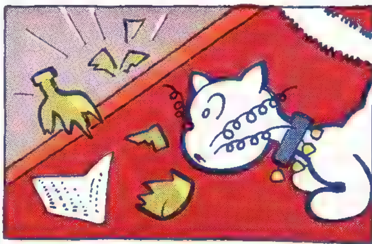

...En tot slot nog een keer: Boem! minder hard, maar meer metaalachtig... het is de splinternieuwe emmer van tante Anna, die, gedeukt als een oude vuilnisbak, zich op het hoofd van den burgervader heeft geplant.

De ballon is niet op de aarde teruggekeerd en in de verte hoort men den motor brommen. « Kijk... daar gaat ie! » roept de opperbrandweerman. Dezen keer zijn Bab en Babou werkelijk vertrokken!

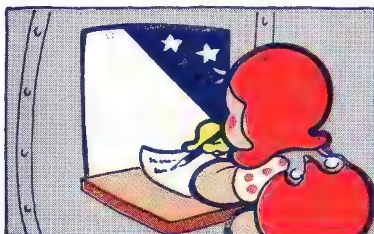
De ballon volgt de lichtstralen van de maan, doorklieft enkele wolkjes en verdwijnt vervolgens in de ruimte.

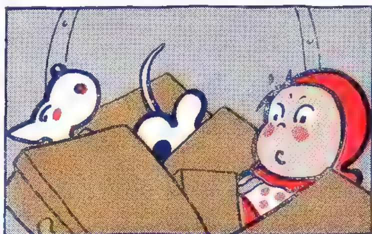

Pats! « Miauw! » Vlak bij Minet valt een flesch neer en breekt in honderd stukken. En in de fesch zat een papier!

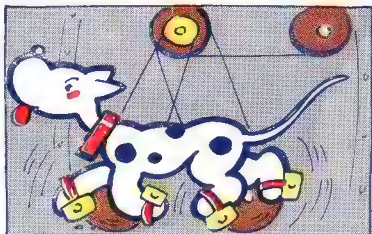
« Ik zal u het eerste bericht van onze dappere jonge ontdekkingsreizigers voorlezen », deelt de burgemeester zijn gemeentenaren mede, die in een kring om hem heen staan.

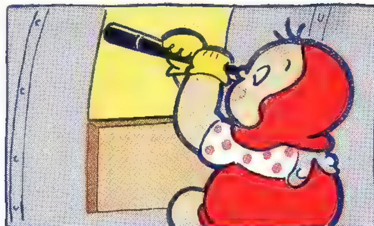
« Van ergens in de stratosfeer willen wij u enkele regels schrijven. In de eerste plaats, dat ons vertrek van de aarde een beetje heftig plaats had, zoodat wij onze gondel eerst wat op orde moesten brengen. Daarop hebben wij op uw gezondheid gedronken. Alles gaat goed en Babou houdt op 't oogenblik met zijn trapmachine den motor op gang.

Jammer dat u niet allemaal mee kon!

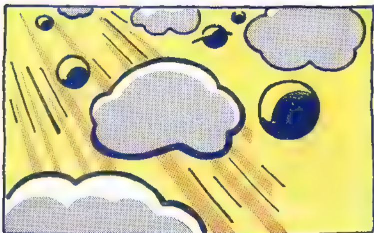
Hartelijke groeten van Bab en Babou. »

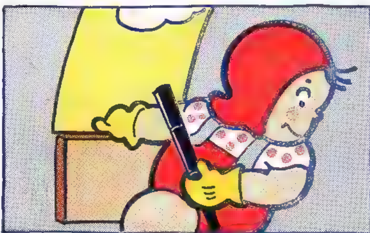

De ballon bevindt zich reeds enkele dagen in de wereldruimte. Bab neemt de omgeving waar, de motor ronkt regelmatig en

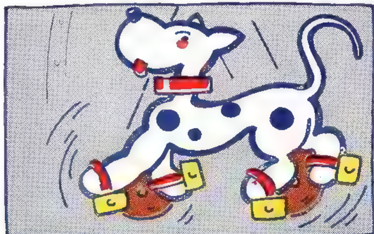
Babou ligt op zijn slaapplaats en... ronkt eveneens.

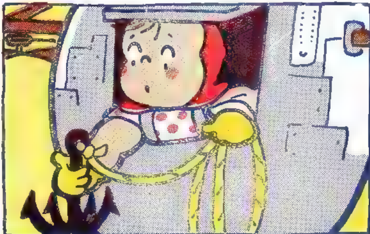

De eene wolk volgt op de andere en langzamerhand komen nu de planeten in zicht.

« Opstaan, Babou! » beveelt Bab, « we gaan op een wolk landen. » « Opgepast!

Breng den motor tot stilstand... langzaam achteruit! »

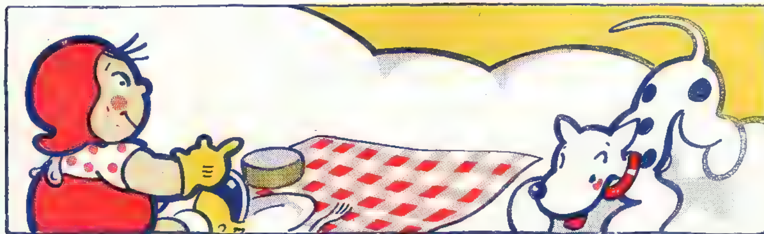
En Babou, die weer op zijn post is, trapt achteruit

« Opletten!... Stop!... Ik werp het anker uit!! »

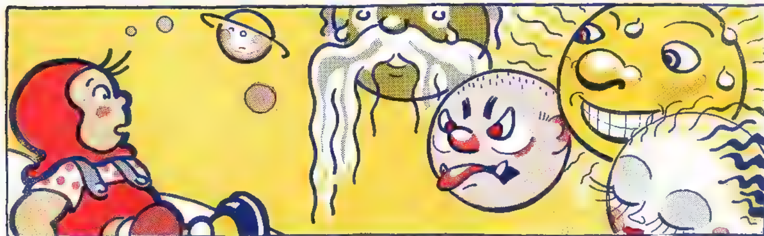

De machine ligt nu veilig en wel op een groote ijswolk gemeerd. « Nu kunnen we ons tenminste weer eens een oogenblik uitrusten », zegt Bab en klimt uit de gondel.

« Ik glij uit! » roept Babou.

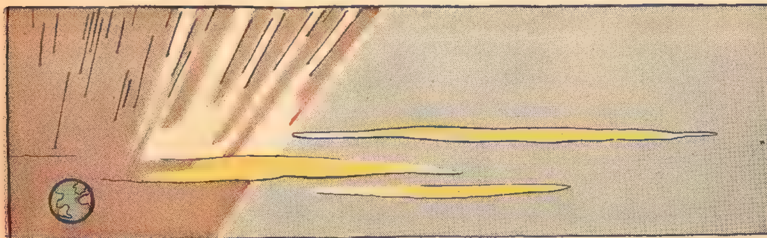

« Een prachtige gelegenheid om hier te picniccen... We hebben ijswater zooveel als we maar willen. En we kunnen hier ook een plan maken voor onze verdere reis! » vervolgt Bab.

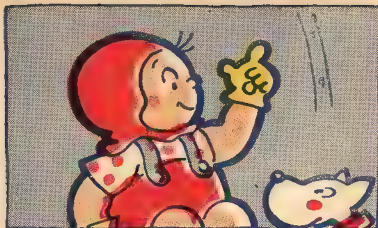

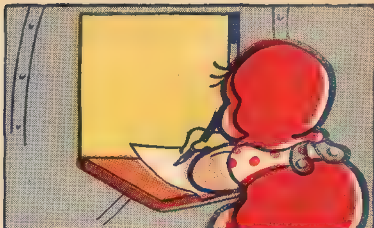
« Kijk eens Babou, alle planeten schijnen versierd te zijn om ons welkom te heeten. De zon schijnt ons toe te roepen: ik zal jullie warmpjes verwelkomen! Venus is wat verlegen, Mars kijkt niet heel vriendelijk en Neptunus schijnt te zeggen: « Opgepast! Gevaar! »

« Redde wie zich kan! » roept Bab, die het gevaar gezien heeft: De zware wolk smelt tot groote druppels! Met één sprong is Babou in de gondel verdwenen, terwijl Bab, die minder lenig is, langs de touwladder naar boven moet klauteren.

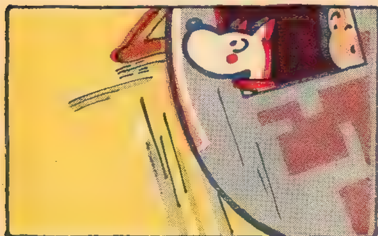
« Vlug aan den motor! » roept Bab. Reeds verheft de ballon zich weer van de wolk en beneden hen strekt zich eindeloos de wereldruimte uit. « Kijk, Babou, die kleine blauwe bal, met groen en bruin daar heel in de laagte dat is de aarde, en nu zal het gauw gaan hagelen daar op de aarde! »

« We zullen van die bui gebruik maken om onze vrienden daar beneden een bericht te zenden. »

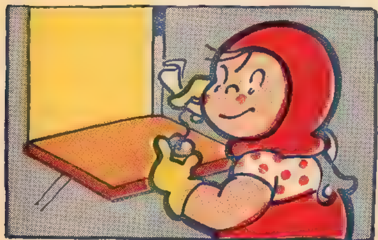
Bab heeft een brok ijs opgeraapt en krabbelt nu enkele woorden op een stuk papier: « We zijn flink opgeschoten...

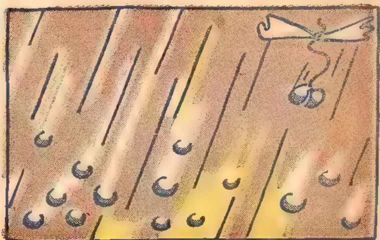

...en zetten nu koers naar... » « Waar gaan we eigenlijk heen? » vraagt Bab. Babou kijkt eens uit het raam.

Neptunus, dien zij hoog boven zich zien, is van uiterlijk veranderd en een breede glimlach plooit zijn gelaat.

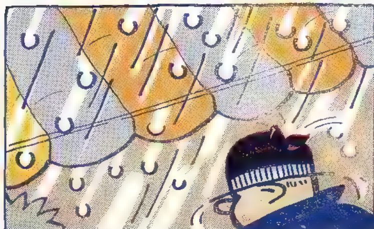

« Laten we naar Neptunus koers zetten », is Babou's meening. « Best », zeg Bab, bevestigt zijn bericht aan het stuk ijs, werpt

dit over boord en de hagelsteen vergezelt zijn broers op hun langen tocht naar de verre aarde.

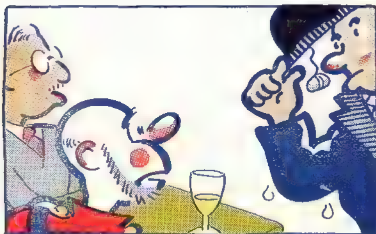

« Hè, waar is mijn paraplu? » vraagt oom Jan. « In de stra... de strato... » Tante Anna houdt niets van die moeilijke woorden. « Bab heeft 'm meegenomen... de lucht in. »

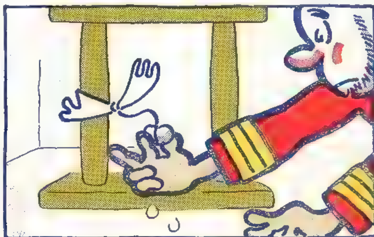

Mopperend gaat oom Jan heen. « 't Is me wat moois! Daar regent 't al — nee, 't is zelfs hagel! »

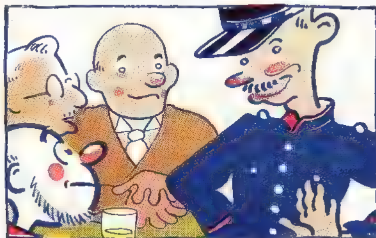
Pats! Op het oogenblik dat hij het café

binnengaat, slaat een hagelsteen door zijn bolhoed heen. «Hebt u nog nieuws van Bab?» vragen de burgemeester en de opperbrandweerman. Oom Jan zet zijn hoed af en een

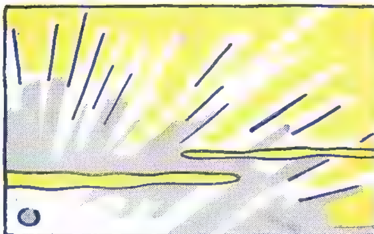
groote hagelsteen valt op den grond. « Wat is dat? » roept de opperbrandweerman uit en raapt een stuk papier op, dat aan den hagelsteen bevestigd was.

« Ha!... een bericht van Bab! » « We moesten hem antwoord zenden », stelt de burgemeester voor. « Maar ik bezorg dien brief heusch niet! » verklaart de postpode, die bij hen is komen zitten.

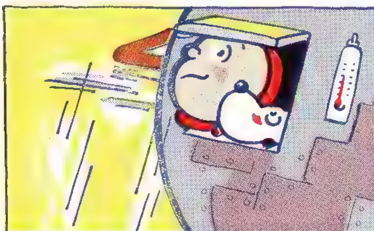

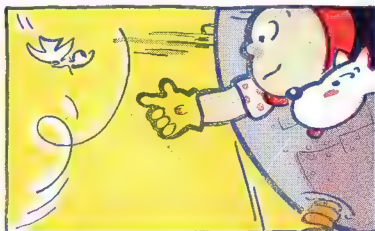
Tante Anna vindt echter het middel om met den ballon in verbinding te komen. De burgemeester krabbelt enkele woorden, de brief wordt aan den hals van Bab's kanarie gehangen en...

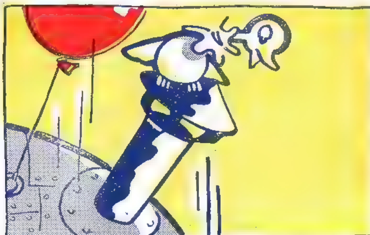

...Piet, het vogeltje, heeft 't begrepen! De dagen verstrijken, de machine stijgt hooger en de aarde is nog slechts een heel klein vlekje, niet grooter dan een erwt. De planeet Neptunus daarentegen neemt zienderoogen in grootte toe.

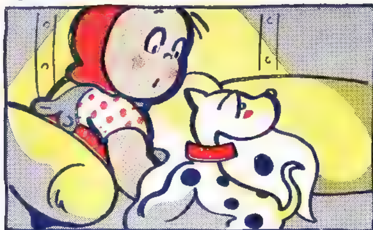

De reis is niet eentonig; Bab et Babou brengen den tijd door aan het venster, met hun neus in de lucht ofwel naar beneden. « Hé, kijk eens, Babou, een verdwaald vogeltje... Het komt naar ons toe... nee maar! 't Is mijn kanarie! »

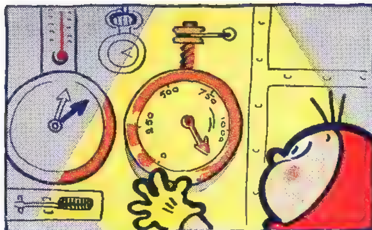

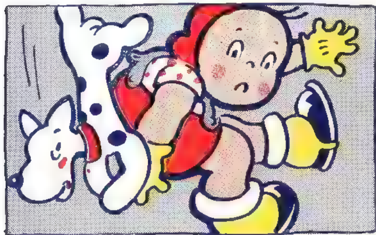
Hup! is de kanarie neergestreken op den schoorsteen van den ballon en na zich er van verzekerd te hebben dat Bab werkelijk zijn meestertje is, wipt hij in de gondel, waar Bab het rolletje met de boodschap uit zijn dorp van zijn hals losmaakt.

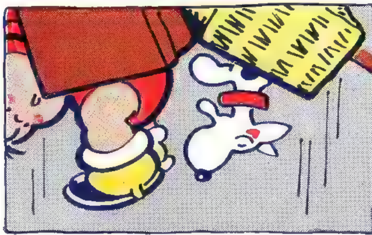
Den volgenden nacht maakt Babou zijn meester wakker, want er gebeurt iets vreemds!

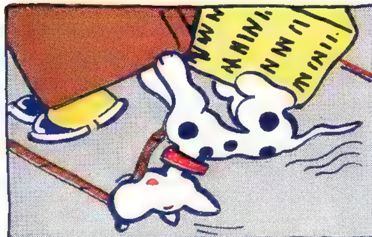
Bab's haren gaan overeind staan... De naald van den snelheidsmeter draait over de heele wijzerplaat heen.

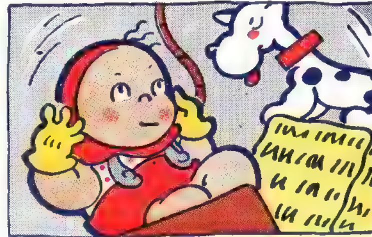
Bab en Babou krijgen den indruk, dat zij in de gondel zweven. Dan worden zij langzaam naar de zoldering getrokken, en...

...de bagage volgt hen vanzelf. « Ik snap 't! » roept Bab uit. « We hebben de grens der aantrekkingskracht der aarde

overschreden en vallen naar Neptunus.» Ook Babou begrijpt het en trekt uit alle macht aan het touw van de parachute. De ballon

is vanzelf omgedraaid, Bab en Babou hebben hun evenwicht teruggevonden en de ballon daalt langzaam naar Neptunus.

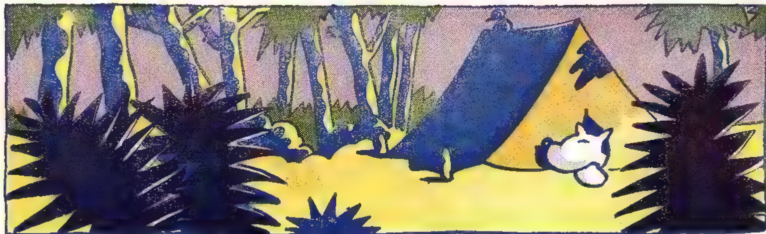

« Kijk toch eens hoe grappig, Babou. We hebben toen we opstegen de aarde beneden ons gelaten, nu is de aarde boven ons en we dalen! »

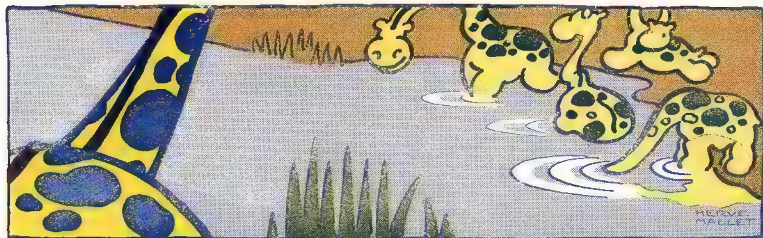
« Hoera! » roept Babou, « eindelijk zijn we er. We hebben de vaste aarde weer onder onze voeten! » « Neen, we hebben Neptunus onder onze voeten! » verbetert Bab hem. Een tropische plantengroei omringt hen en de ballon verdwijnt bijna in het hooge gras. Babou keft van vreugde, nu hij weer op vasten bodem staat. Bab is kalmer en neemt de omgeving eens op

Bab en Babou brengen den eersten nacht op de planeet Neptunus door. Geen geluid verstoort de stilte om hen heen, maar toch is hun slaap een hazenslaap!

Bij het aanbreken van den dag dringen onze ontdekkingsreizigers het Neptuniaansche oerwoud binnen. Bab heeft een rugzak meegenomen en draagt zijn luchtbuks in de hand. Babou loopt voorop, op drie pas gevolgd door zijn meester.

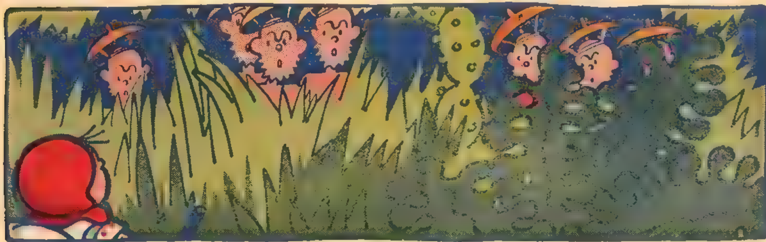
Plotseling weerklinkt gebrul en Bab blijft stokstijf staan. Op eenigen afstand voor hen zien zij vreemd gevormde dieren baden in het heldere water van een glinsterende rivier.

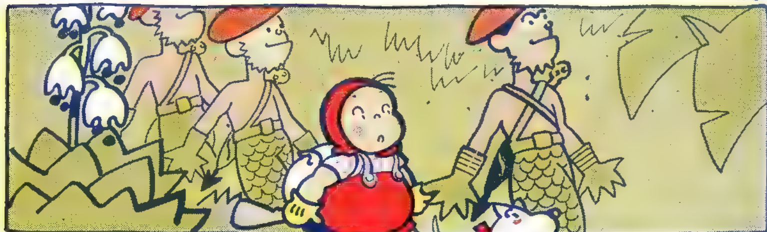
Babou kan zich niet bedwingen en holt op de enorme dieren toe, die wel heel groot, maar gelukkig niet kwaadaardig zijn.

Bab en Babou zetten hun tocht voort en dezen keer is het de kanarie, die hun alarmeerend toepiept.

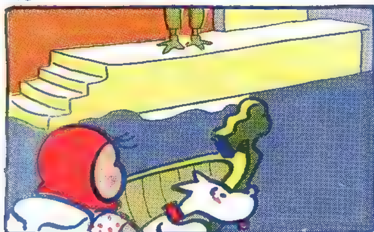

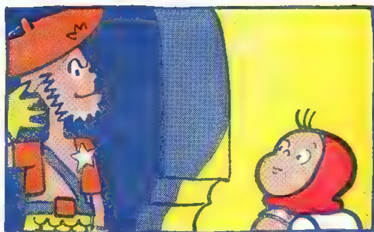
In de hooge planten duiken menschelijke gestalten op en in een oogwenk zijn Bab en Babou omsingeld. Een der Neptunus-bewoners loopt op Bab toe en geeft hem een teeken hem te volgen.

Bab en Babou tijgen, omringd door hun bewakers, op weg naar een onbekende bestemming. Op alle vragen van Bab antwoordt de hoofdman van den troep slechts met het woord « Gloe-gloe »...

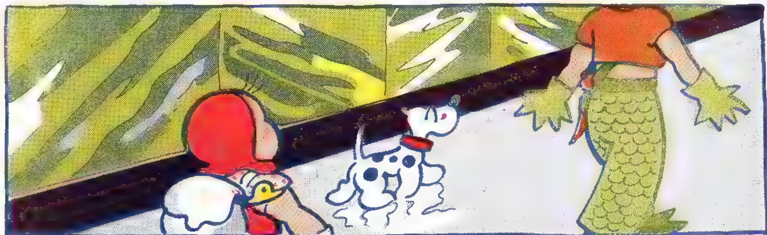
« Gloe-gloe », herhaalt de hoofdman weer op het oogenblik, dat de stoet uit het woud treedt. Vóór hen verheft zich op een eiland een wonderbaar kasteel. « Ik begrijp het al! » roept Bab uit, « dat is het paleis Gloe-Gloe, de residentie van Neptunus, den koning van de planeet. »

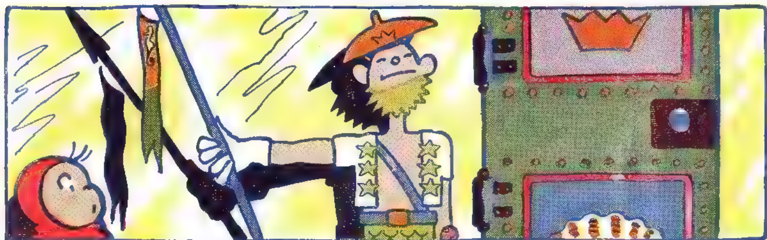

Bab en Babou nemen plaats in een licht roeibootje en stappen aan wal in de onderaardsche haven van het eiland.

Een officier van de wacht salueert stram voor Bab en noodigt hem met een gebaar uit het kasteel binnen te gaan.

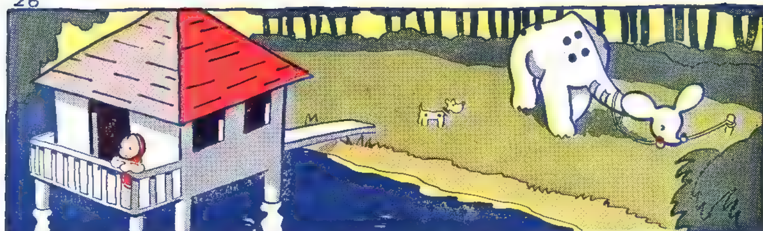
Bab en Babou koesteren in 't geheel geen vrees. Zij volgen den officier door eindelooze marmeren gangen en komen door geweldige zalen, versierd met reusachtige

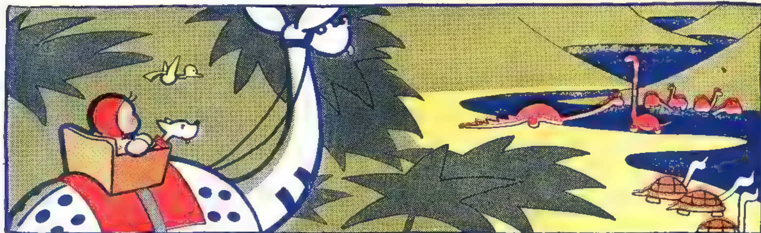
schelpen, tot hun gids ten laatste blijft staan bij de wachtkamer voor de gehoorzaal. Bab en Babou zullen door koning Neptunus ontvangen worden.

De audientie duurt lang, maar met behulp van kaarten en gebaren begrijpt koning Neptunus hen: Bab en Babou komen van de aarde en een dergelijke heldendaad verdient beloond te worden. De koning decoreert Bab met de roode ster van den Oceaan en Babou wordt ridder in de orde van... het zeepaardje.

Dank zij deze onderscheidingen mogen Bab en Babou vrij over de planeet rondwandelen. Zij krijgen ook prachtige geschenken, een landhuis aan den oever van het meer Atsjoen en een mooi rijdier, dat Babou den naam « Domino » geeft.

De tijd vervliegt snel, want Bab en Babou vervelen zich niet. Zij beginnen de taal van het land te begrijpen en elken dag onderzoeken zij een nieuwe streek. De planeet wordt doorploegd door rivieren; overal is water, maar het regent dan ook tien maanden van het jaar. Bab en Babou zijn gelukkig aan het begin van het mooie jaargetijde ge-

komen. Babou heeft zich veel vrienden onder de honden gemaakt, waarvan er heel wat rassen zijn. De merkwaardigste zijn wel de waterhonden, de kwang-kwang of handpootige hond, de slangehond en de vischhond. De caninossec houdt niet van water en zijn pluimstaart beschermt hem tegen den regen.

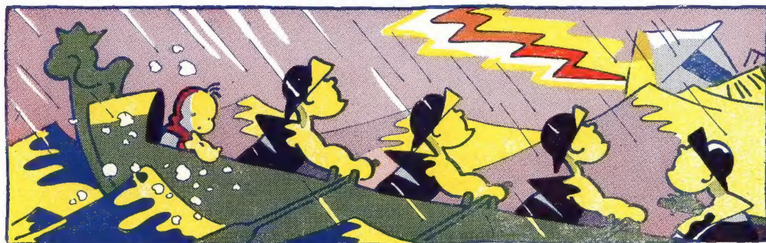
De bewoners van Neptunus zijn dol op alle soorten watersport en Bab en Babou zijn ook trouwe bezoekers van het nabijgelegen strand. Men moet hiervoor een toegangsprijs betalen, maar dank zij hun titel van ridder in de orde van de roode ster van den Oceaan en van het zeepaardje hebben Bab en Babou vrijen toegang.

Het regenseizoen breekt aan. Dagen lang regent het, dat het giet en de paraplu van oom Jan bewijst goede diensten!

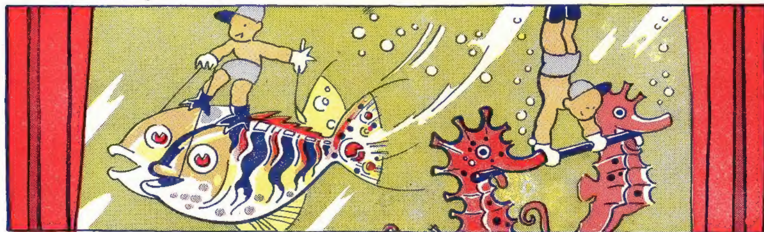
« Babou, 't wordt tijd, dat wij de planeet gaan verlaten! » zegt Bab, die evenmin als Babou veel van regen houdt.

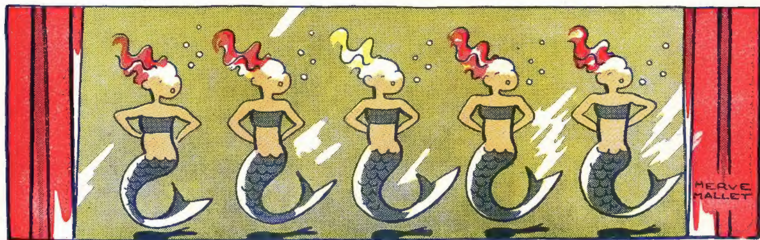
Een vreeselijke storm barst los boven het meer Atsjoen en geweldige golven sleuren het landhuis mee. Gelukkig denkt koning Neptunus aan hen en zendt juist op tijd zijn koninklijke bark om hen te redden.

Hun laatste dagen op de planeet brengen Bab en Babou in het paleis van koning Neptunus door en den avond vóór hun vertrek geeft de koning een groot feest ter eere van de beide ontdekkingsreizigers. Het gordijn gaat open.

Bab en Babou, die naast den koning en zijn dochter, prinses Neptuna, zitten, zien de wonderlijkste schouwspelen. In een groot aquarium doen ruiters allerlei kunsten op groote veelkleurige visschen en een temmer verschijnt met reusachtige krabben en

kreeften, zoodat Babou op zijn stoel zit te beven! Het eene nummer volgt op het andere tot eindelijk, diep in den nacht, de sirene-girls van het koninklijk casino een waterballet opvoeren, dat het heerlijke feest besluit.

Koning Neptunus, de jonge prinses en de hoogwaardigheidsbekleeders van het hof zijn aanwezig bij het vertrek van Bab en Babou. De ballon is naar een groot open terrein gebracht. Bab en Babou hebben van iedereen afscheid genomen en beloofd nog eens terug te zullen komen. « Draai de kraan open! » beveelt Bab... en een reusachtige waterstraal geeft den ballon de vereischte snelheid om zich in de lucht te verheffen.

Bab en Babou zijn op weg naar een andere planeet.